

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA MLADINO

LETO 36 • ŠTEV. 4
DECEMBER 1934

Ljuba Prenner

Božična zvezdica

Tudi za nebeščane je pokorščina ena glavnih zapovedi, zlasti oni drobni angelčki, ki znajo komaj eno molitvico in le nekaj pesmic in ki so sicer le radi ljubega veselja v nebeškem raju, morajo ubogati nadrejene angele in svetnike, zlasti pa svetega Petra, vrhovnega upravitelja raja. Sveti Peter pa, ki ima ključ in oblast, je strogo prepovedal, da bi vsi ti mali angelčki po ves dan čepeli na visoki nebesni pregraji vrh oblakov in pasli radovednost pri opazovanju naše zemlje, ki leži globoko, globoko pod njimi.

Nekega zornega spomladanskega jutra so se izprehajali baš ti najmanjši izmed angelčkov ob nebeški pregraji in med njimi Smehec, drobna, razborita dušica, ki ga je že ves čas srbelo v peročnicah, da bi le za hip sfrfotal na visoki ograjni zid in malo pokukal na zemljo. In ko so drugi ubrali svojo pot od zida proč, je Smehec naglo vzletel in že je bil na skrajnem robu pregraje — jej, kako se je svetila zemlja pod njim! In ko se je sklonil še niže, se mu je zvrftelo v drobni glavici in strmoglavil je v neizmerne globine — vedno niže, vedno bliže naši zemlji.

V neki slovenski vasi je bil baš kramarski sejem, kakor vsako leto

na Jurijevo. Okrog kramarskih stojnic, kjer so prodajalci glasno hvalili svoje blago, so se gnetli kupci, drugi so si ogledovali živino, ki je mukala, ob žvenketajoče verige pripeta, mešetarji so kričali, kričala je tudi klobasarica, otroci so piskali in trobili ter poskušali glasove svojih igrač. Nad vsem ropotom in kričanjem pa se je razlegalo vpitje cigana, ki je vabil stare in mlade na svoj vrtljak, ob katerem je stara, hreščeča lajna venomer ponavljala svojo oddrdrano pesem.

Kakšen vik, kakšno vpitje, kričanje in prerivanje je nastalo, ko je Smehec prav z neba priletel med nje in se tik pred vrtljakom sesedel na tla.

Ljudje so kar noreli začudenja. Vsak je rinil bliže, kramarji so pustili v nemar svoje stojnice, mešetarji in drugi so pozabili na svoja živinčeta, klobasarica je nehala kričati, otroci pa so kar prevračali kozelce, plezali tujim ljudem preko ramen in med noge, se gnetli in potiskali drug mimo in preko drugega in vsi skupaj so imeli le en cilj — da bi od blizu videli čudežno dehte, ki je kakor mrtvo obležalo poleg ciganove lajne. Jej, ali ni ta prozorna tančica ob ramenih videti kakor angelska krila? Kako čudo-

vito nežna glavica, z zlatimi kodri obdana? In trupelce, oblečeno iv tako lepo in fino tkanino, kakor je menda nima noben zemeljski otrok? Ali je mrtvo, da se ne zga-
ne?

Zijanja in občudovanja ni hotelo biti konca.

Kaj še le, ko je Smehec odprl oči in debelo pogledal okrog sebe. Seveda ni razumel, kaj hočejo ti ljudje od njega, razumel ni njih jezika, v katerem so ga neprenehoma in od vseh strani ogovarjali in vpraševali, niti ni mogel doumeti, kako in kaj se je z njim zgodilo in kje da je. Le to je videl in spoznal, da ni več v rajju. In je pričel milo jokati.

Gospe županji, ki ni imela svojih otrok, se je lepo, jokajoče dete v dno srca zasmililo. Dvignila je Smehca s trdih tal, ga pobožala in vzela v svoje naročje ter ga kratkoma odnesla domov. Ljudje so sicer godrnjali, ker njih radovednost še zdaleka ni bila utešena, a glasno zabavljati si ni drznil nihče; kajti za nikogar ni dobro, imeti županove za sovražnike.

A lokavi cigan jih je prevaril vse skupaj. Po noči, ko je vse mirno spalo, je vkradel Smehca iz županove spalnice in ga v svojem ciganskem vozu odpeljal s seboj v daljne kraje. Tam ga je razkazoval na sejmi in ljudje so ubogega Smehca nadlegovali s svojimi vprašanji, ki jih ni razumel. Cigan pa je sprejemal denar; kajti vsak, ki je hotel videti čudežnega otroka, o katerem je trdil cigan, da je padel naravnost z neba njemu v naročje, je moral

odrajtati nekaj novcev. Smehcu pa se je slabo godilo. On, ki je bil vajen nebeške hrane, sladkega nek-tarja in rajske ambrozije, je moral sedaj goltati nezabeljen krompir v režljah in posneto mleko, z vodo pomešano. Tožilo se mu je po rajju in njega veseli družbi, pa tudi po materi županji, ki ga je imela vse drugače rada kakor grdi cigan.

Neke noči pa se je Smehec opogumil, pobegnil iz ciganskega voza in stekel v bližnji gozd. Po zraku namreč ni znal letati, ker so mu med bivanjem na zemlji ohromele perotnice. Živel je v gozdu med ptički in živalmi, čijih govorigo je dobro razumel in ki mu niso storile ničesar žalega. Hranil se je od sladkih jagod, borovnic in robidnic, se okopal v svežem poročju, in vsako jutro ga je našlo spečega na meh-kem mahu. Poleg njega pa sta počivala mlad lisjaček in dobra veve-rica, ki sta ga čuvala in si zaradi njega nista bila sovražna.

Tako je Smehcu potekla spozmlad. Minula sta tudi poletje in jesen. Noči so postajale vedno daljše in hladnejše. Smehec je vsak dan komaj čakal na jutrnje sonce, da bi mu spet zagrelo premrle ude. Hrane mu je primanjkovalo vedno bolj, čeravno mu je veverica prinesla debel lešnik, ga pregrizla in mu ga položila med ročice. Lisjaček pa je zanj nanosil v votlino starega drevesa mahu in suhega, mehkega listja, da bi imel Smehec preko zime toplo gnezdece.

A bilo mu je kljub skrbni negi prijateljčkov vedno tesneje pri srčku. Zeblo ga je; ne le ponoči, tudi

čez dan se ni mogel ogreti. In ko je nekega jutra hotel pokukati za sončkom izza svoje votline, je bil ves gozd že bel. Sneg! Sneg!

Spočetka ga je bil sila vesel, poskočil je iz svoje ječe, igral bi se rad na tej lepi beli odeji. A — joj — saj je bila ta lepa odeja tako mrzla, da ga je kar žgalo v drobne nožice. Zajokal je in se spet skril v svoj brlog in ko sta ga prišla pozdravit prijateljčka, ju je milo pro-

Smehec pa je jokal in jokal in ker se ni mogel potolažiti, je zlezel iz votline in taval po gozdu za njima proti Visokemu vrhu, da ne bi bil tako sam na božični večer.

Mračilo se je že. Smehca je zeblo, klical je svoja prijateljčka, a nihče se mu ni odzval. Vse tiho — vse belo — polagoma je naletaval sneg. Tudi poti ni bilo nobene, da bi spet prišel nazaj do drevesa, kjer je imel svoj brlog. Oh — tako za-

sil, naj ga ne pustita več samega. A lisjaček in veverica sta se spogledala in lisjaček je dejal: »Veš, Smehec, nocoj boš moral ostati pač sam! Midva morava na dolgo pot.«

»Na pot?« je zastokal Smehec, »prosim, prosim, vzemita me seboj!«

Veverička in lisjaček sta žalostno odkimala. Predaleč je do Visokega vrha, kjer se bodo zbirale nocoj vse živali, da praznujejo skupaj svoj Veliki Praznik. Obljubila pa sta Smehcu, da se vrneta do drugega jutra in da mu prineseta mnogo dobrih in lepih stvari; kajti nocoj dobi vsak izmed njih obilo daril tam daleč na Visokem vrhu, kjer praznujejo živali Gospodovo rojstvo. Mudilo se jima je in odbrzela sta.

puščen, tako beden, premražen in sam je jokal sredi gozda...

A kaj je to? Visoko nad vrhovi vitkih jelk se je nekaj svetlikalo, vedno jasneje, vedno lepše.

Smehec se je zagledal v nebo, od tam je prihajala blagovest božiča — božična zvezda, ki vodi vsa srca do revnega betlehemskega hleva.

»Slava Bogu na višavah...« se mu je izvilo iz prsi, edina molitvica, ki jo je znal, in glej, ohromele peroti so se spet zganile, lahke in prožne, in ga zanesle vedno više do nebesškega doma, nad katerim se je zlatila zvezda vodnica, ki naj vodi tudi Vas, dragi otroci, in nas vse, da nam bo srečen sveti božič v dragi domovini!